

Ὁ Σύλλογος ἦτο σχεδὸν πλήρης. Ὅσοι μετέβησαν ὡς φίλοι τοῦ κ. Βασιλειάδου χάριν *quibus* μόνον ἔφυγαν μαγευμένοι καὶ κλαίοντες τὸν νεκρὸν, ἀλλὰ καὶ καμαρώνοντες τὸν ζῶντα.

Συγχαίροντες τὸν καλὸν μας συνεργάτην, εὐχόμεθα εἰς τὸ βῆμα τοῦ Συλλόγου ν' ἀκούεται ἐνίοτε καὶ καμμία φωνὴ διὰ τὴν φιλολογίαν μας, ἡ ὅποια ὑπάρχει καὶ δὲν εἶνε χίμαιρα Δονκισότου.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Ἰνδικὸ παραμῦθι.

Ἡ Τριβανδράμ κοιμῶντανε μέσα στὴν βρειὰ τῆς ζέστη καὶ ἡ θάλασσα, ποῦ μόλις μὲ μιὰ πνοὴ δρόσιζε τὸν ἀνυπόφορο καιρὸ, μουρμούριζεν ἀπὸ μακρὰ τὸ κανοῦρισμά της. Ἡ μελωδία τῶν κυμάτων, ἀδριστη, ἀνοίγε στὴν ψυχὴ ὀρίζοντες γεμάτους μελαγχολία κ' ἔφθανε στὸ κιόσκι κομμένη ἀπὸ τὸν θόρυβο τοῦ νεροῦ, ποῦ δυὸ δούλοι ἔριχταν ἀπ' ἔξω ἐπάνω σὲ κάτι μυρισμένες ψάθες ἀνάμεσα στὶς κολῶνες.

Πεσμένη στὰ μαξιλάρια, ἡ Ἀδιτὴ ἡ κόρη τοῦ Γκουνάλ-Σαρμά, ρουφούσε τὴν ἡδονὴ ποῦ ξεχύνωνταν ἀπ' τοὺς δροσάτους αὐτοὺς ἤχους καὶ διασκεδάζε κάθε φορὰ ποῦ ἐνοιωθε, ὅταν ἀπ' ἐπάνω της τὸ μεγάλο φουσερὸ ἔσχιζεν ἀρμονικὰ τὸν ἀέρα, νὰ τῆς παίρῃ τὰ σγουρά της καὶ νὰ γαργαλιζήτ' ἀκρόατά της. Ὁ Γκουνάλ-Σαρμά ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἔμπορος τῆς ἐπαρχίας. Εἶχε ριζόκαμπους ἀπέραντους ποῦ ποτὲ δὲν τοὺς ἔλειπε τὸ νερὸ, καὶ ποῦ ἐκατὸ-ἐκατὸ σκάφτανε ἀδιάκοπα οἱ ἐργάτες· πλῆθος ὡμορφες ἀγελάδες, βώδια δυνατὰ μὲ μεγάλα κέρατα. Καὶ τὰ κάρθια του φορτωμένα ξηρὰ σῦκα, φιστίκια, ρώδια καὶ πολὺτιμα ξύλα, ποῦ ἀπ' τὰ κτήματά του ἤρχοντανε μὲ τοὺς ἐλέφαντες, ξανοίγουνταν στὸ πέλαγο· καὶ ἡ τύχη τοῦ εἶχεν ἀκόμα χαρίσει αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρὸ τῆς Ἀδιτῆ του.

Ἐπρεγε τὰ δεκατέσσερά της χρόνια· εἶχαν γιορτάσει πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ποῦ εἶχε γίνει πειὰ σωστό κορίτσι καὶ ταραβωνιάσματά της, καὶ τὸ συγγενολόγι τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἡ Ἀδιτὴ ἀγαποῦσε φώναζε ζήτη ἀπ' τὸν θαυμασμὸ του ἔμπροστὰ στὰ κάλλη της. «Εἶναι ὡμορφὴ λέγανε σὰν τὴν Δεσαναγκῶ, τὴν αἰώνια πρῶθενό.

Ἐτσι, τὴν ὥρα ποῦ ἡ ἄβυσσο τοῦρανοῦ φλογίζεται ἡ Ἀδιτὴ νειρεύουνταν μέσα στὸ κιόσκι, σὰν σηκόθηκε μιὰ κουρτίνα ποῦ ἔκρυβε τὸν γυναιτικὴ καὶ μιὰ δούλα τῆς εἶπε.

— Ὁ Σαβερινανδὲν φυλάγει.

— Ἄς ὀρίση

Ὁ Σαβερινανδὲν ἦταν ἓνας ἅγιος περίφημος σ' ὅλα

τὰ νότια μέρη τῆς Ἰνδίας. Ἦτανε γυιὸς μιᾶς χορευτριάς τῆς παγόδας τῆς Τριβανδράμ καὶ ἀπὸ παιδί ἀκόμα εἶχεν ἔμπη στὰ μυστήρια τῶν Βραχμάνων· εἶχε περάσει τὴν μισή του τὴν ζωὴ μέσα σὲ ἀνέκφραστες ἡδονὲς καὶ σὲ ἀνέκφραστους πόνους ὡς ποῦ κύριος τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς του διέταζε πειὰ τὸν πόνο καὶ διέταζε τὴν ἡδονή. Στὸ πνέμα του, ποῦ εἶχε ὑψωθῆ ἀπ' τὰ ὅσα ὑπέφερε, ἓνας ἀγνωστος κόσμος στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εἶχε ξανοίξη, καὶ στὰ μάτια του, ὅταν τὸν κύτταζες περνοῦσαν ἀόριστες ἐνθύμισες ἀπὸ ζωὲς ποῦ εἶχαν σβύση κ' ἐλπιδες βέβαιες γιὰ ζωὲς ποῦ δὲν θ' ἀργοῦσανε νὰ νήσουνε στὴν γῆ.

Ἡ Ἀδιτὴ θέλησε νὰ δῆ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο γιὰ τὸν ὅποιον λέγανε πῶς ἦταν θαυμαστός καὶ γι' αὐτὸ εἶχε στείλη πολλοὺς παράδες στοὺς βραγχιμᾶνες. Οἱ Φακίρηδες εἶναι δούλοι τῶν ναῶν. Ἀφιερωμένοι στὴν δυστυχία μεταχειρίζονται τίς ἀκατανόητες δυνάμεις των καὶ βγαίνουν γιὰ νὰ τοὺς δοῦνε μὲ σκοπὸ νὰ αὐξήσουν τοῦ ναοῦ τοὺς θησαυροὺς. Στὶς ἰνδικὲς θρησκείες ὁ φακίρης εἶναι μιὰ δύναμη μυστικὴ καὶ ἀκατανίκητη.

Καὶ μπροστὰ στὴν Ἀδιτὴ καὶ τὴν δούλα της στεκοῦνταν ὁ Σαβερινανδὲν. Ντυμένος μοναχὰ μ' ἓνα σκέπασμα ἑμοιαζε—μὲ τὸ πανένιο φόρεμά του, ποῦ ἔξω ἀπ' τὸ δέρμα τὸ γυαλιστερὸ πετοῦσανε οἱ δυνατοὶ του μῦς,—ὅπως ἦταν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, μὲ ἄγαλμα χάλκινο. Τὸ συμβολικὸ μαχαίρι σημείο πῶς μυήθηκε πειὰ ὁ ἀνθρωπος στὰ ἀπόκρυφα μυστήρια, ἐκρέμουνταν στὴν ζώνη του. Καὶ ἐξέταζε τὴν κόρη μὲ τὸ ἀγνότατο μέτωπο, τὸν λατρευτὸ λαιμὸ ποῦ λάμπανε οἱ σάπφειροι, τὸν λαιμοδέτη ἀπὸ μετὰξί τῆς Δακκᾶ, καὶ τὰ πλευρὰ ποῦ ζωγραφίζονταν σὰν τῆς κιθάρας τίς καμπύλες κάτω ἀπ' τὸν πέπλο τὸν κεντημένον μὲ χρυσὲς τρέμουσες. Εἶχεν ἀρῆσει πειὰ ἡ κόρη τὸν καναπέ της καὶ τὸ μικρὸ της πόδι τὸ γυμνὸ ἀκουμποῦσε στὴν ἄκρη τοῦ χαλιοῦ, ἐπάνω στὰ μάξμαρα. Μὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸ πειὰ νὰ συγκινηθῆ βλέπωντας μιὰ γυναίκα, τώρα στὰ γερατιά της, ἐκεῖνος ποῦ ἀπὸ παιδί κοιμοῦντανε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τίς ἱέρειες ποῦ εἶναι ἡ πειὸ ὡμορφες κόρες τῆς Ἰνδίας;

— Σαβερινανδὲν, τοῦ εἶπεν ἡ Ἀδιτὴ ξέρεῖς γιὰτὶ σὲ φώναξα. Θέλω νὰ δῶ ὡμορφα πράγματα. Ἀρχίνησε.

Ὁ Φακίρης μουρμούρισε δυνατὰ τὴ μυστικὴ μονοσύλλαχον λέξι Ἀσὺμ, τῆς τρεῖς ἱερὲς λέξεις Βοῦρ Βουχάρ Σουάρ καὶ ἀρχίνησε νὰ λέγη προσευχῆς. Καὶ βλέπωντας σὲ μιὰ γωνιά ἓνα ἀπ' τὰ μεγάλα βάζα τὰσημένα, ποῦ κάνουν στὸ Νεπάλ καὶ ποῦ ἱστοροῦνε στὰ πλευρὰ των τὴν ζωὴ τοῦ Χρίστου τοῦ γυιοῦ τοῦ Βισνοῦ, ποῦ κατέβηκε στὴν γῆ γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἀργοκίνησε κατὰ κείνο τὸ χέρι. Ἡ Ἀδιτὴ τὸν ἄκουσε νὰ παρακαλῆ «τὸ πνέμα πῶχει τρεῖς σχήματα, καὶ τίς δυνάμεις ποῦ ἄ-

γρυπνούνε στή νυκτική ἀρχή τῆς ζωῆς.» Ἐξαφν τὸ τρισμέγιστο βάζο κουνήθηκε ἑλαφρὰ καὶ ἀρχησαν νὰ τρεμουλιάζουν τὰ λούλουδα καὶ τὰ κλωνάρια ποῦ τὸ γεμίζανε, κ' ὕστερα, σὰν νὰ τὸσπρωγχαν ἀόρατα χέρια γλυστρῶντας στὰ μάρμαρα, περπάτησε κατὰ τὸν Φακίρη. Σὰν πέρασεν ἡ πρώτη ἐκπληξή:

— «Κάνε νῶρτη κατὰ 'μένα» εἶπεν ἡ 'Αδιτή. Καὶ τὸ βάζο πῆγε σιγὰ στὸ μέρος τῆς. Μὰ ἐκεῖνη φοβισμένη τινάχτηκε πίσω.

— «'Ας σταθῆ!» φώναξε.

Τὸ βάζο στάθηκε μονομιᾶς καὶ ἀρχισε νὰ στρυφογυρίζη, σιγὰ στὴν ἀρχή καὶ ὕστερα μὲ μιὰ τέτλια ταχύτητα ποῦ δὲν ἀγγίζει πειὰ τὸ πάτωμα. Καὶ τότε ἀκούστηκε ἀπ' τῆς ἀσημένιες του πλευρῆς νὰ βγαίνει μιὰ μουσικὴ ἀβριστη καὶ γλυκύτατη, σὰν τὸ τραγοῦδι ποῦ σιγολέν οἱ γυναικες σὰν γυρίζουν τὸ βράδν' ἀπ' τὸν θερισμό. Ἡ 'Αδιτή θυμήθηκε πῶς τὸ τραγοῦδι ἐκεῖνο ἦταν πολὺ, πολὺ παλιρὸ τραγοῦδι, ἓνα ἀπὸ 'κεῖνα ποῦ ὅσα χρόνια κ' ἂν περάσουν ζοῦν παντοτεινὰ, γιατί οἱ μάνες καὶ οἱ παραμάνες τὰ τραγοῦδοῦν στὴν κούνια τῶν παιδιῶν ἀπὸ μιὰ γενεὰ σὲ ἄλλη.

Σὰν τί τὰ λέγη τὸ βράδν-βράδν

Τὸ περιστέρι στὸ περιστέρι;

— «'Απ' τὴν ἀγάπη στὸν κόσμον ἀλλή

Χαρὰ δὲν εἶναι!»

Καὶ τὸ τραγοῦδι ἔσβυσε σὰν μιὰ πνοή, στὸ μαγεμένο βάζο.

Ὁ Σαβερινὰδὲν ξαναρχίνησε τίς παράκλησές του.

Ἐνα μπομπούκι ροδοδάφνης ποῦ κόπηκε μονάχου τοῦ ἀπ' τὸ κλαδί του κρεμάστηκε μιὰ στιγμὴ στὸν ἀέρα.

Πᾶρε το στὸ χέρι σου εἶπεν ὁ Φακίρης. Καὶ μαγεμένη ἡ 'Αδιτή εἶδε τὸ μπομπούκι νανοίγη.

— «Εἶναι ὑπερφυσικὴ ἡ δυνάμις σου.» εἶπε.

— «Δὲν εἶμαι ἄλλο ἀπὸ κλωνάρι ἀφιμένο στὸν ἄνεμο» ἀποκρίθηκεν ὁ φακίρης.

Καὶ τότε μαζεῦοντας στὸ βάζο λουλούδια ροδοδάφνης, πορτοκαλλιᾶς, ροδιᾶς καὶ λωτοῦ γαλάζιου τὰ σκόρπισε στὰ μάρμαρα. Μὰ τὰ λουλούδια μοναχὰ των τινάχτηκαν ἀπάνω ταιριάζστηκαν, πλέχτηκαν χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίξῃ χέρι καὶ ἔκαμν ἓνα στεφάνι ποῦ σηκώθηκε στὸν ἀέρα.

— «Φθάνει εἶπεν ἡ 'Αδιτή, κουράσθηκες.» Καὶ ἀληθινὰ ὁ φακίρης φαίνονταν πολὺ, παρὰ πολὺ, κουρασμένος.

Ἐκεῖνη τοῦ εἶπε·

— «Αὔριο νὰ ξανάλθης.

Καὶ τὴν ἐπαύριο, στὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ὁ Σαβερινὰδὲν ξαναπῆγε. Καὶ ἀπ' οὗ μουρμούρισε τὰ μαγικὰ λόγια, ἔδειξε μιὰ ἀπὸ τίς ψάθες ποῦ κρέμουνταν ἀνάμεσα στὶς κλωῶνες καὶ εἶπε στὴν 'Αδιτή.

— Κύτταξε.

Ἡ ψάθα φάνηκε πῶς γίνονταν καπνὸς καὶ μέσα

σὲ μιὰ λάμψη ρόδινη, ζωγραφίσθησαν ἐρείπια ἀπέραντα. Τροῦλλοι μὲ ξεθεμελιωμένες πέτρες, ποῦ ἦταν σκεπασμένες ἀπὸ πρασιναῖδες, καμάρες ποῦ πέφτανε θοῖμα-θοῖμα, κλωῶνες ποῦ ἔζωναν γύρω γύρω ἄλλα μάρμαρα πεσμένα ἀπ' τὴ βάση τους, μιὰ πόλις ἀπεραντὴ ποῦ σάρωσεν ἡ καταιγίδα τῶν αἰῶνων καὶ ἡ κλεψιά ποῦ φέρνει μαζύ του ὁ πόλεμος. Τί χέρια νῆταν ἐκεῖνα ποῦ εἶχαν ξεθεμελιώσει αὐτὲς τίς πέτρινες δαντέλλες. Τί μαχαίρια εἶχαν ἀνοίξει αὐτὲς τίς πληγῆς σαυτὰ τ'ἀνάγλυφα καὶ ἀποκεφαλίσει τὰ ἀγάλματα τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν; Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀγάσματα μὲ νερά γλυκὰ καὶ κοιμισμένα λαμποκοποῦσαν καὶ ἀπάνω ἀπ' αὐτὲς τίς μαγεμένες ὠμορφιῆς ποῦ ξεψυχοῦσαν, τὰ ταμαρίνια σχηματίζαν πράσινους θόλους.

— Ἡ Βετζαπούρ εἶπεν ὁ φακίρης.

Ἡ Βετζαπούρ ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλοπρεπῆστερες πολιτείες τῆς Ἰνδίας αὐτῆς ποῦ πεθαίνει.

Ὁ Σαβερινὰδὲν ἐρχόντανε κάθε μέρα. Ἡ 'Αδιτή δὲν ἤθελε πειὰ νᾶρχωνται μπιστά τῆς οἱ Ἰνδοὶ τραγοῦδισταὶ ποῦ ξέρουν τὰ παραμῦθια τῆς ζωῆς ὅταν αὐτὴ δὲν ἦταν ἀκόμα ξεχωρισμένη ἀπὸ τὸ ὄνειρο. Τί νὰ τὴν κἀνὴ τὴν ἱστορία τῆς ταπεινῆς Παρθένας, τοῦ Σουδαμᾶ, ποῦ παίρνει τὰ λόγια τοῦ Χρίστου μέσα στὸ ἔρημο τὸ δάσος, τώρα ποῦ εἶχε βρεθῆ ἓνας ἄνθρωπος ποῦ τὴν ἔφερε σαυτὸ τὸν θαυμαστὸ κόσμον ὀλοζώντανη ἐνῶ στὰ παραμῦθια τὸν ἄκουε μονάχα σὰν ἐνθύμησι. Κ' ἔτσι κατρακυλοῦσε μέσα στὸ ἀπύθμενο θαῦμα, γλυκύτατα, χωρὶς πειὰ νὰ φοβᾶται ὁ λογισμὸς τῆς, σὰν γυναικὴ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ὄνειρων ποῦ ἦτανε.

Σήμερα ὁ φακίρης τῆς ἔστρωνε τὸ πάτωμα μὲ λουλούδια ἀρμαθιῆς, ἄλλη φορὰ πάλι ἔκανε παραλυτικὴ τὴν δούλα τῆς καὶ ὕστερα μὲ ἓνα λόγο τὴν γιάτρευε. Μιὰ μέρα μιὰ φλογέρα ἐπαίξε μοναχὴ τῆς τοὺς σκοποὺς ποῦ ἄρσαν στὴν 'Αδιτή καὶ τῆς ἰδίως ἀκόμα τῆς συνέθηκε νὰ σηκωθῆ στὸν ἀέρα κ' ἔτσι, γιὰ πολὺ ὥρα νὰ σταθῆ χωρὶς νὰ πατῆ στὴν γῆ.

Μιὰ μέρα ὁ φακίρης εἶπε στὴν κόρη.

— «Ρώτησέ ὅτι θέλεις μὲ τὸν νοῦ σου».

Ἐκεῖνη σκέφθηκε: «Ποιὸς μ' ἀγάπησε πειὸ πολὺ; Στὸ πάτωμα φάνηκαν νὰ λάμπουν γράμματα ἀπὸ φωτιά ποῦ λέγανε «'Αμὰ— Ἡ μητέρα σου».

Ἐκεῖνη τότε ξανασκέφθηκε: «Ποιὸς θὰ μ' ἀγάπησῃ πειὸ πολὺ στὸ μέλλον; Κ' ἓνα χέρι ἀόρατο ἔγραψε: «Ἐνας ποῦ ποτὲ δὲν θὰ τὸ πῆ καὶ ποτὲ δὲν θ' ἀγαπήσῃς».

Ὅταν ἡ 'Αδιτή ἔβλεπε νὰ ζωγραφίζεται ἡ κούρασι στὸ πρόσωπο τοῦ Σαβερινὰδὲν τὸν ἐβάζε νὰ καθίσῃ ἀντίκρου τῆς καὶ τὸν ρωτοῦσε:

— Πῶς ἀπόχτησες αὐτὴ τὴν υπεράνθρωπη δύναμι;

— Δὲν εἶμαι παρὰ ὄργανο στὰ χέρια τῶν πνευμάτων.

— Πῶς κατώρθωσες νὰ συνεννοήσεις μ' αὐτὰ τὰ πνεύματα;

— Μοῦ ζητᾷς τὸ μυστήριον τῆς τέχνης μου; δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀποκριθῶ.

— Τότε πέ μου τὴν ζωὴ σου.

Καὶ ὁ φακίρης τῆς διηγόντανε τὸ ταξίδι του στὸν Γάγγη, πῶς πῆγε στὸ Βεναρῆς, τὴν ἀγιασμένη πόλι μὲ τὰ γόνατα, καὶ θαρροῦσες πῶς ἡ φωνὴ του ἄλλαζε σὰν ἔλεγε τὸ φθᾶσιμό του καὶ σὰν ἐξωγράφιζε τὶς ὠμορφιὰς ποῦ εἶδεν ἐξαφνα μπροστὰ του. Μέσα σὲ φῶς ἀστροφτεροῦ κολῶνες καὶ κορυπέδες καὶ πύργοι ποῦ κάθωνταν τὰ λελέκια. Κ' ἡ μαρμαρίνες δαντέλες τῶν παλατιῶν ἀτέλειωτα καθρεφτίζοντα μέσα στὰ διάφανα νερὰ τοῦ ποταμοῦ. Σὲ πλατείες ἀπέραντες χιλιάδες κόσμος πηγαίνοντο, ἀνακρίθμητες ταρατσοὶ ἀραδιάζονταν ἀνάμεσα σὲ πελώρια δένδρα, σὲ βανκινιὰ καὶ στάνθισμένα ταμαρινία ποῦ ὕστερα, μακρὰ, σμίγανε σὲ τρισμέγιστα δάση.

Τέσσαρα χρόνια, γιὰ νὰ καθαρῶσιν τὴν ψυχὴν του, ἔμεινε στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγου, ὀλόρθος ἐπάνω σὲ μιὰ κολῶνα ποῦ τοῦ ρίχτανε τὴν τροφὴν του. Καὶ κάτω του κάθε μῆρα οἱ ἐργάτες, σκυμμένοι κάτω ἀπὸ φορτία περνούσανε καὶ ξαναπερνούσανε γιὰ νὰ φορτώσουν τὰ καίκια. Καὶ ἔκανε μὲ τὴ φωνὴν του τὶς φωνὲς τὰ φωνάγματα, τὸ γογγυσμὸ, τὸ ἔσσα γιὰ λέσσα τῶν ναυτῶν ποῦ τραβούσανε τὰ παλαμάκια, τὸν κρότον τῶν ἀλυσίδων, τῶν δεμάτων καὶ τὶς κἀσες ποῦ βροντοῦσαν σὰν ἔπεφταν στὸ γεφύρι ποῦ φορτώνανε, κἀπου κἀπου καὶ μὲ τὸ ρέμμα περνούσανε πτώματα σὰν ναυάγια. Εὐτυχησμένοι ἐκεῖνοι ποῦ πεθαίνουν στὶς ὄχθες, τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, τοῦ ἀγιασμένου, ἐκεῖνους ποῦ παίρνουν τὰ νερὰ του! Χωρὶς νὰ πάθουν ἄλλη μεταμόρφωσι πηγαίνουν ἴσια στὸν παράδεισον. Καὶ ὁ φακίρης ποῦ ρέμβαζε ἐπάνω στὴν κολῶνα ἦταν σὰν ἓνα πλάσμα ποῦ εἶχε σταματήσει ἀνάμεσα στὴν ζωὴ καὶ στὸν θάνατον, ἔως ὅτου οἱ κίσσεσ μὲ τὰ χρυσογάλανα φτερά, τὰ τρογόνια καὶ τὰ περιστέφια τὰ πράσινα τῶν παγῶδων παίζαν τριγύρω του καὶ ἀστράφτανε πετώντας μὲσ' στὴν ὀλόφωτον ἡμέρα. Τῆς ἔλεγε ποιά ὥρα νίθονταν οἱ πιστοὶ μέσα στὰ πράσινα νερὰ τοῦ ποταμοῦ, ποιά ὥρα ἡ δύσις ἀνάφτει καὶ φλογίζει τὶς πεδιάδες τοῦ Μειθάρ, καὶ τὶς νύχτες τοῦ Γάγγου, τὶς ἀνκλαμπεὶς τοῦ φεγγαριοῦ στὰ κυγατάκια του, τὸ γκλου-γκλου τοῦ νεροῦ στὰ πέτρινα σκαλοπάτια κ' ἐπάνω στὸν ποταμὸν ποῦ οἱ βάρκες γεμίζουν μὲ ἴσκιους, τὸ τραγούδι τῶν βαρκάρηδων.

Ἡ Ἀδιτὴ τὸν ἄκουε καὶ γλεντοῦσε καὶ τρόμυζε καὶ συγκινοῦντανε γιὰτὶ δὲν ἐκυριεύε ὁ παραμικρὸς λόγος ποῦ μὲ πολὺ τρόπο εἴξερε νὰ καταφέρῃ τὴ συμπάθεια αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἔτσι οἱ ὥρες περνούσανε στὴν ἐνθύμησι τῶν περασμένων καὶ ἡ σκόνη ἀπὸ τὸ ξύλον τοῦ σανδάλ καὶ τὶς ρίζες τῆς Ἰριδας ποῦ ἔκεγε μέσα σ' ἓνα γάλλικον μαγκάλι, ξάπλωνε

τριγύρω τους καὶ τοὺς ἔθαφτε μέσα σ' ἓνα ἰδανικὸ καταγάλανον ἀτμὸν.

Μὰ μιὰ μῆρα ἡ Ἀδιτὴ φάνηκε σὰν ἀφηρημένη. Ὁ Σαβερναδὲν τῆς εἶπε :

— Αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν σὲ ἐνδιαφέρει πειὸ, πάγω νὰ φύγω.

— Ἔγω μιὰ σκέψι ποῦ ἀδιάκοπα μοῦ ἔρχεται. Μείνε.

Κ' ἐπρόσθεσε.

— Σὺ ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τὴν σκέψι μου;

Ἐκεῖνος συλλογίσθηκε καὶ τῆς εἶπε.

— Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ σκέπτεται μιὰ κόρη παρὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς; Καὶ μ' ἀλλαγμένη φωνή: παρὰ ἐκεῖνο ποῦ ἀγαπᾷ;

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

(Σκέψεις)

Τὰ δυστυχήματα παράγουσιν εἰς μὲν τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς, διαχύσεις ἐλέους καὶ ἀγαθότητος εἰς δὲ τὰς μοχθηρὰς, μανίας ἐκδικήσεως καὶ ἀγριότητος. Τὰς μὲν ἐξιστώσι πρὸς πίστιν καὶ ἐλπίδα μέλλοντος, τὰς δὲ πρὸς περιφρόνησιν τοῦ θεοῦ καὶ ἀπογοήτευσιν. Ὁ φιλόσοφος ἐρευνᾷ ἐν αὐτοῖς τὰς ἐξελίξεις τῆς φυσικῆς ζωῆς, ὁ ποιητὴς τὰς κυμάνσεις τοῦ ἠθικοῦ βίου. Ὁ εἰς μελετᾷ ὁ δεῦτερος στενάζει.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ὅτε μὲν κλυμθήθῃα νάματος τοῦ Σιλόαμ—καθαίρουσιν ἀπὸ τῶν ρύπων τῆς κακίας καὶ τοῦ ἀμαρτήματος καὶ ἐξαγνίζουσιν— ὅτε δὲ τάρρος βορβορώδης ἐν ἧ πίπτωμεν— ρυπαίνουσι, τραχύνουσι, κολάζουσιν. Ὅτε μὲν ἀφαιμάξεις καὶ καυτήρια πρὸς ἴαριν· ὅτε δὲ ἐλακίον, γάργαριναν ἀνάκτον. Πολλᾶκις εἶναι αἱ ὀπαὶ τοῦ οὐρανοῦ δι' ὧν τὸ φῶς τὸ πέραν τούτου διαθλεπώμενον, ἄλλοτε εἶναι αἱ ρωγμαὶ τοῦ ἔθου, αἱ τὸ σκότος διαχύνουσαι ἐν ἡμῖν. Οὕτως ἢ ἄλλως λαζεύουσι, μορφώνουσι, γηράσκουσι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ἢ ἀλληλογραφία, ὁ τηλεγράφος, ὁ σιδηρόδρομος τῆς ἀνθρωπότητος. Δι' αὐτῶν συναντώμεθα, ἀγαπώμεθα, ἐξισούμεθα, ἐνούμεθα καὶ ὡς ἔθνη καὶ ὡς ἄτομα. Εἰσὶν αἱ τρικυμῖαι, αἱ πλημμυρικαὶ, οἱ σεισμοὶ τῆς ὑπάρξεως. Δι' αὐτῶν ἐρειπούμεθα, μεταβαλλόμεθα, καταστρεφόμεθα. Εἰσὶν αἱ κυριώτεραι ὁδοὶ αἱ ἀγούσαι πρὸς τὸν προορισμὸν ἡμῶν.

Τὰ δυστυχήματα εἰσὶν ἢ ἀπόδειξις τοῦ ὄντος, διὰ τοὺς μὲν, ἢ ἀμφισβήτησις αὐτοῦ, διὰ τοὺς δὲ.

Z. Γ. ΦΥΤΙΑΗΣ